

Шлях до істини

Олег Паламарчук

На Київський стіл сів новий князь і, щоб укріпити свою владу, вирішив усілякими способами спекатися воєвод і радників князя-попередника. Для цього він наказав один із київських мурів пофарбувати у білий колір. Зібрав колишніх воєвод і каже:

— Я вважаю, що ця стіна чорна. Хто переконає мене, що вона насправді біла — залишиться на своєму посту. А ні — в темницю!

Що воєводи не говорили — князь вперто стояв на своєму. Ну, і як доведеш? Отож, позбавили усіх волі.

Заплакала-затужила Зореслава, донька старого воєводи, за своїм батьком. Була вона чи не єдиною грамотною дівчиною на увесь древній Київ, але не могла зарадити горю, довести те, що само по собі очевидне.

Завітав у цю скрутну годину до помешкання Зореслави мандрівний гусяр, яких досить тоді по Русі ходило, але від журливої пісні дівчина ще дужче заплакала.

— Дідусю-гусяре, — припадала вона біля гостя, — ви по світах мандруєте, багато людей бачите... Як можна переконати князя, що біле є біле, коли він уперто твердить, що воно є чорне?

Лагідно провів гусяр по дівочих косах.

— І десять розумних дурня не переконують. Коли не можеш довести свою правду, то спершу не заперечуй все, що каже тобі супротивник, особливо якщо він князь. Переконай, що воно наче й так, але трішечки не так. А потім оте "трішечки" поширюй. Крапля по краплі — і вода камінь сточить.

Стала перед князем київським дівчина Зореслава:

— Якщо я переконаю вас у тім, в чому батько не зміг переконати, звільните його?

— Звичайно, — посміхнувся лукаво князь. — І не лише звільню, а й поверну все, чим володів.

— Тоді, — продовжувала Зореслава, — попрошу вас перед світанком прийти до пофарбованого муру.

Князь виконав прохання дівчини, таки встав серед ночі — бо ж і йому кортіло дізнатися, як же дівчина його зуміє перехитрити.

— Погасить смолоскими, — звернулася Зореслава до княжої прислуги.

Князь подав знак — і біля них зімкнулися нічні сутінки.

— Гляньте, — показала дівчина на мур, — хіба він не чорний, хіба наш князь помилився?

— Чорний, чорний, — стверджували слуги.

І князь кивнув, що згодний.

— Дивіться, дивіться! Зі сходу світлішає, чи не так? Адже встає Ярило-сонце!

— Ну, світлішає, — погодився князь.

— Тепер стіна не може бути такою чорною, як вночі, адже від перших промінчиків

сонця вона посіріла.

— Посіріла, — мусив погодитися князь і цього разу.

— Чули, чули? Князь не заперечує того, що мур сірий! — переможно глянула Зореслава на оточуючих.

— Ти ще не переконала мене! — занепокоївся київський князь.

— Але ж мур таки сірий, а не чорний! — твердила своє Зореслава.

— Як же він може бути сірим, коли його фарбували у білий колір?! — здивувався князь і лише тоді прикусив губу, коли побачив глузливі посмішки на обличчях своїх воїнів.

— Твоя взяла, дівчино, — опустив він голову. — Я здобув Київ хоробрістю і силою, а ти полонила городян своїм розумом. Бути і далі воєводою твоєму батькові!